

Palau Grans Veus Lied
**Christian Gerhaher
& Gerold Huber**

Dissabte, 11.01.20 – 18h
Sala de Concerts

Estrella

“Vull
saber
de
l'estrella
en
llavi
teu.”

—*Amor a la brega* (2018)
Blanca Llum Vidal

Christian Gerhaher & Gerold Huber

Christian Gerhaher, *bariton*

Gerold Huber, *piano*

Gustav Mahler (1860-1911)

I PART

“Die Einsame im Herbst” 9’
Segon moviment de *Das Lied von der Erde*, versió per a piano del compositor

Sieben Lieder aus letzter Zeit 30’
“Blicke mir nicht in die Lieder”
“Ich atmet’ einen Lindenduft”
“Um Mitternacht”
“Liebst du um Schönheit”
“Ich bin der Welt abhanden gekommen”
“Revelge” (de *Des Knaben Wunderhorn*)
“Der Tamboursg’sell” (de *Des Knaben Wunderhorn*)

II PART

“Wo die schönen Trompeten blasen”, cançó de *Des Knaben Wunderhorn* 7’

“Der Abschied” 28’
Sisè moviment de *Das Lied von der Erde*, versió per a piano del compositor

Aquest concert forma part de:

Associació
Franz Schubert
Barcelona

Cantar fins a morir

Gustav Mahler és un compositor d'extremes. A una banda, les seves Simfonies: descomunals, extravagants, discursives; a l'altra, les seves cançons: concises, pures, essencials. Entremig, pràcticament res.

Gustav Mahler és un compositor d'extremes. A una banda, les seves Simfonies: descomunals, extravagants, discursives; a l'altra, les seves cançons: concises, pures, essencials. Entremig, pràcticament res. I quan, al final de la seva vida, finalment va aconseguir estendre un pont entre ambdós mons, aparentment tan dissemblants, va assolir probablement la seva millor obra, *Das Lied von der Erde*, una simfonia concebuda com un seguit de cançons, un gènere que ell va inventar i que ben aviat va tenir continuïtat amb la no menys extraordinària *Lyrische Symphonie* d'Alexander von Zemlinsky. Curiosament, tots dos compositors van trobar la inspiració en tradicions poètiques molt allunyades de l'occidental: Mahler, en la poesia xinesa antiga; Zemlinsky, en els versos de l'indi Rabindranath Tagore.

Les seves primeres cançons de veritable entitat estan associades a un llibre que es titula *Des Knaben Wunderhorn* (amb una coberta on un noi munta a cavall amb un corn de caça damunt el cap, amb referència al primer poema del llibre), una col·lecció de poemes populars recopilats i endreçats per Achim von Arnim i Clemens Brentano, i publicada de primer el 1805 i el 1808. Felix Mendelssohn, Robert Schumann o Johannes Brahms i, malgrat que és costum d'oblidar-ho, Franz Schreker, Arnold Schönberg, Anton Webern, Richard Strauss o el ja esmentat Alexander von Zemlinsky són alguns dels compositors que van posar música a poemes d'aquesta col·lecció, però cap no va rebre'n l'influx amb la intensitat i el grau d'inspiració i empatia com en el cas de Mahler. Entre el 1884 i el 1898 no solament va compondre dinou cançons a partir

de sengles poemes, sinó que els va permetre un sorprenent espai en diverses de les seves primeres *Simfonies*, en què en cert sentit van servir de detonant i va deixar que aquests poemes anònims, però no gens banals, compartissin protagonisme en igualtat de condicions amb textos de noms consagrats com Friedrich Gottlieb Klopstock (al final de la *Segona Simfonia*) i Friedrich Nietzsche (a la *Tercera*), o fins i tot en solitari (“Das himmlische Leben” a la *Quarta*).

Només dues de les cançons inspirades per *Des Knaben Wunderhorn* (“Revelge” i “Der Tamboursg’sell”), ambdues incloses al concert d’avui, van ser escrites al llindar de l’emblemàtic any 1900: el 1899 i el 1901, respectivament. Rítmes de marxa i imatges militars remetent a les guerres que va viure el centre d’Europa al segle XVIII, perquè *Des Knaben Wunderhorn* fou publicada durant les campanyes napoleòniques: el 2 de desembre de 1805, poques setmanes després d’impresa la primera edició, es produí la derrota de les tropes austríaques a Austerlitz. Això explica, per exemple, la generosa extensió i el to èpic i dramàtic de “Revelge”, mentre que en “Wo die schönen Trompeten blasen”, del 1898, les trompetes sonen només en la distància, com el terrabastall llunyà de la guerra durant l’ensomni de la noia, el diàleg de la qual amb el seu estimat té aires espectrals. Trasplantades amb els nous guarniments a l’inici del segle xx, a la vigília de la Gran Guerra, aquestes cançons de Mahler van tornar a reflectir – tristament – l’ambient bel·licista que es començava a ensenyorir novament d’Europa.

Després de la seva afinitat juvenil envers els poemes continguts a *Des Knaben Wunderhorn*, el seu panteó poètic va quedar ocupat per només un nom: Friedrich Rückert. Mahler va manifestar sense embuts la raó de la tria en una carta adreçada a un jove Anton Webern datada el 3 de febrer de 1905: “*Després de Des Knaben Wunderhorn només podia fer més i més coses de Rückert: es tracta de poesia de primera mà, mentre que la resta és tot plegat poesia de segona mà*”. Abans, el 24 de febrer de 1901, com a conseqüència d’una forta hemorràgia, Mahler va pensar que “*havia sonat la meua darrera hora*” i no és estrany que aquell mateix any nasquessin, d’una banda, els seus *Kindertotenlieder* (una trista premonició de la mort de la seva filla Maria sis anys després) i, d’una altra, quatre de les cinc cançons sobre poemes de Friedrich Rückert que sentirem avui, la darrera de les quals, “*Ich bin der Welt abhanden gekommen*” (M’he retirat del

món), també està amarada de la consciència de la nostra condició d’èssers mortals. I quan Mahler va viure o sentí la mort de prop, compongué música fúnebre. Però la mort de Maria va ser diferent i marcà el principi de la fi, de la recta final que té com a capítol darrer “*Der Abschied*”, el llarg comiat amb què es clou *Das Lied von der Erde*, una obra que concep la Terra com un cos sonor musical i on convergeixen d’alguna manera tots els grans temes que tothora el van amoïnar i turmentar, i és per això que no resulta estrany que els qui més el van tractar l’hagin qualificada com la més mahleriana de les seves obres.

El primer manuscrit conservat de *Das Lied von der Erde* porta data de juliol del 1908 i conté la primera versió de “*Der Einsame im Herbst*” (encara amb el títol original de Bethge, “*Die Einsame im Herbst*”, amb una persona poètica femenina). A partir d’aquí, la resta de les cançons van néixer ràpidament i a primers de setembre l’obra ja estava enllestida. Mahler havia superat les seves pors, havia tornat a trobar el millor de la seva lira a l’entorn habitual de Toblach, i es mostrà, com ell mateix confessa en una altra carta a Bruno Walter, “*molt diligent*” per posar punt final al que creia que era “*el més personal que he creat fins ara*”. L’obra té una estructura unitària molt clara, ja que les cinc primeres cançons formen la meitat d’un díptic que es completa amb la molt més extensa i ambiciosa “*Der Abschied*”, que alhora presenta una forma bimembre: el tot es presenta com un recorregut per diverses facetes de la vida fins a arribar al llindar d’allò desconegut. Dintre de les primeres cançons trobem al mateix temps una alternança de sentiments, de percepcions, sempre en la línia de l’enfrontament entre oposats tan característic de la filosofia oriental: les confiades al tenor respiren un clima d’exaltació, mentre que les encomanades a la contralt o baríton es capbussen en la contemplació. Per al primer, la naturalesa, la mateixa vida, és un model d’esplendor; la segona, en canvi, percep que tot és transitori, fugisser. L’un es fixa en l’embriaguesa de l’*ara*, l’altra posa l’esguard només en el *després*. I no es tracta de presentar dos personatges contraposats, sinó de mostrar-ne la complementarietat, que al capdavall són només un: Mahler és tant el borratxo de la primavera com l’atribolat solitari de la tardor que confessa que té –i de fet era així mateix– un cor cansat.

Christian Gerhaher, baríton

Al costat del seu acompanyant habitual al piano, Gerold Huber, Christian Gerhaher s'ha dedicat a la interpretació del *lieder* durant 30 anys en concerts, en enregistraments i com a professor, i junts han rebut prestigiosos premis. Aquest duo de *lieder* actua als escenaris de les principals sales concerts internacionals, com per exemple a Nova York, Concertgebouw Amsterdam, Berlin Philharmonie, Musikverein de Viena i Cité de la Musique de París. Són convidats amb molta freqüència al Wigmore Hall de Londres i al Heidelberger Frühling

Durant la propera temporada, Christian Gerhaher i Gerold Huber continuaran enregistrant tots els *lieder* de Robert Schumann. Des de la gravació pionera de Dietrich Fischer-Dieskau de la dècada dels 70, no hi ha hagut cap cantant que se s'hagi dedicat tan exhaustivament a l'obra completa de *lieder* de Robert Schumann. Christian Gerhaher llançà l'enregistrament del primer volum de *lieder* de Schumann, titulat *Frage*, la tardor de 2018, pel qual acaba de rebre el preuat premi Gramophone 2019 en la categoria Solo Vocal, així com el premi OPUS Klassik al cantant de l'any. Per al propi Gerhaher, aquest llançament representa l'acompliment d'un somni llargament desitjat i, com ell mateix emfatitza, és “*probablement el projecte més important de tota*

la meua vida”. El segon àlbum, *Myrthen*, aparegué el passat mes de novembre, i aquest 2020 es publicarà una caixa de 10 CD amb els *lieder* complets del compositor alemany.

Altres projectes importants de Christian Gerhaher per aquesta temporada són actuacions amb la Filharmònica de Berlín, amb Daniel Harding, i amb el Concertgebouw Amsterdam, amb John Eliot Gardiner; així com la *Setmana del lieder*, juntament amb diversos col·legues cantants i el pianista Gerold Huber, al Castell Elmau a Alemanya. La passada tardor s'embarcà en una gira de recitals per Europa amb Gerold Huber, seguida d'una sèrie d'actuacions interpretant *lieder* de Gustav Mahler als EE. UU.

Aquest darrer mes de novembre, Christian Gerhaher cantà el paper principal de *Wozzeck* d'Alban Berg en el Bayerische Staatsoper de Munich amb direcció escènica d'Andreas Kriegenburg, i també portarà aquesta mateixa obra a l'Òpera de Zurich, on l'interpretarà per primer cop el 2015 amb gran èxit –la producció en DVD rebé el Classical Music Award 2017–. A La Scala en Milà, el proper mes de maig cantarà el rol de Wolfram a *Tannhäuser* de Wagner.

Christian Gerhaher i la seva dona viuen a Munic amb els seus tres fills.

Sony Music Entertainment- Gregor Hohenberg

Marion Koell

Gerold Huber, piano

El muniqùes Gerold Huber va rebre una beca per estudiar piano amb Friedemann Berger a la Musikhochschule de Munic, assistint també a classes de lied impartides per Dietrich Fischer-Dieskau a Berlín. L'any 1998 va ser guardonat amb el Prix International Pro Musicis a París/Nova York juntament amb el baríton Christian Gerhaher, el seu company habitual de duos des que estudiaven junts. El 2001 va ser guardonat al Concurs Internacional de Piano Johann Sebastian Bach de Saarbrücken.

Com a pianista de lied actua habitualment a festivals com la Schubertiada de Schwarzenberg, el Festival Schwetzingen i el Festival de Música de Rheingau, i a sales de primera línia com la Philharmonie de Colònia, l'Alte Oper de Frankfurt, el Konzerthaus i el Musikverein de Viena, el Concertgebouw d'Amsterdam, el Wigmore Hall de Londres, el Großes Festspielhaus de Salzburg, el Lincoln Center i Armory o el Carnegie Hall de Nova York i el Musée d'Orsay de París.

Gerold Huber treballa amb una multitud de cantants de renom internacional, com Christiane Karg, Christina Landshamer, Ruth Ziesak, Mojca Erdmann, Michael Nagy, Maximilian Schmitt i Franz-Josef Selig. Gerold Huber també interpreta música de cambra amb el Quartet Artemis, el Quartet Henschel i amb Reinhold Friedrich.

Són memorables les seves interpretacions

amb Christian Gerhaher de *Die schöne Magelone* de Brahms a Heidelberg, Londres, Munic, Bamberg, Frankfurt i Viena amb Ulrich Tukur en el paper de narrador.

Les activitats de Gerold Huber com a solista se centren en les obres de Johann Sebastian Bach, Ludwig van Beethoven, Johannes Brahms i Franz Schubert. Ha fet recitals a Munic, a Regensburg, al Théâtre Municipal des Romains de França, al Kultursommer Kassel Festival i al New Zealand Festival a Wellington.

A banda de dos àlbums en solitari amb obres de Beethoven i Schumann, són especialment cèlebres els seus excepcionals enregistraments amb el baríton Christian Gerhaher, que han rebut nombrosos premis.

La seva extensa discografia també inclou *lieder* amb Bernarda Fink (Harmonia Mundi de França), Ruth Ziesak (Berlin Classics; Capriccio i AVI) i enregistraments amb Maximilian Schmitt i amb Christina Landshamer (Oehms Classics) així com amb Franz-Josef Selig (AVI).

Gerold Huber dona classes magistrals cada cop amb més freqüència, i recentment n'ha impartit a la Universitat de Yale, al Festival Aldeburgh així com al Festival Schwetzingen. Des del 2013 és professor d'acompanyament de lied a la Hochschule für Musik de Würzburg. Gerold Huber és director artístic de Pollinger Tage für alter und neuer Musik.

Palau de la Música Catalana

La Integral de Simfonies de Beethoven

Sir John Eliot Gardiner
& Orchestre Révolutionnaire
et Romantique

*Simfonia núm. 1
i Les criatures de
Prometeu*

Diumenge, 09.02.20 – 20 h

Simfonia núm. 2 i 3

Dilluns, 10.02.20 – 20 h

Simfonia núm. 4 i 5

Dimarts, 11.02.20 – 20 h

Simfonia núm. 6 i 7

Dijous, 13.02.20 – 20 h

Simfonia núm. 8 i 9

Divendres, 14.02.20 – 20 h

Les Passions de Bach

Philippe Herreweghe
& Collegium Vocale Gent

Passió segons sant Joan

Dijous, 19.03.20 – 20 h

Passió segons sant Mateu

Dilluns, 30.03.20 – 20 h

Abonament Integral de Simfonies de Beethoven (5 concerts) a partir de 112 euros.

Abonament Passions de Bach (2 concerts) a partir de 56 euros.

Descomptes per a menors de 35 anys, grups i packs a mida d'entrades.

www.palaumusica.cat | 93 295 72 07 | taquilles@palaumusica.cat

Textos

Gustav Mahler (1860-1911)

“Die Einsame im Herbst” - *Das Lied von der Erde, núm. 2*

Text del poeta xinès Tschang-Tsi (712/715-779) traducció a l'alemany de Hans Bethge (1976-1946)

Herbstnebel wallen bläulich überm See;
Vom Reif bezogen stehen alle Gräser;
Man meint', ein Künstler habe Staub vom
Jade
Über die feinen Blüten ausgestreut.
Der süße Duft der Blumen is verflogen;
Ein kalter Wind beugt ihre Stengel nieder.
Bald werden die verwelkten, goldnen Blätter
Der Lotosblüten auf dem Wasser ziehn.
Mein Herz ist müde. Meine kleine Lampe
Erlosch mit Knistern;
es gemahnt mich an den Schlaf.
Ich komm zu dir, traute Ruhestätte!
Ja, gib mir Ruh, ich hab Erquickung not!
Ich weine viel in meinen Einsamkeiten.
Der Herbst in meinem Herzen währt zu lange.
Sonne der Liebe, willst du nie mehr scheinen,
Um meine bittern Tränen mild aufzutrocknen?

*Boires tardorenques onegen, blavoses, damunt el llac;
tota l'herba és coberta de gebre;
semblaria com si un artista hagués escampat pols de
jade
damunt les delicades flors.
La dolça flaire de les flors s'ha volatilitzat;
un vent fred en vincla les tiges.
Aviat, les marcides i daurades fulles
de les flors de lotus, suraran damunt l'aigua.
El meu cor és cansat. La meva petita llàntia
s'apaga crepitant;
em constreny al somni.
Vaig cap a tu, entranyable lloc de repòs!
Sí, dona'm l'assossec, necessito tant l'ablaniment!
Jo ploro força en les meves solituds.
La tardor perdura massa temps en el meu cor.
Sol de l'amor, ja no vols brillar més
per eixugar, amb tendresa, les meves amargues
llàgrimes?*

Traducció: Salvador Pila

Sieben Lieder aus letzter Zeit

“Blicke mir nicht in die Lieder”

Text de Friedrich Rückert (1788-1866)

Blicke mir nicht in die Lieder!
Meine Augen schlag' ich nieder,
Wie ertappt auf böser That;
Selber darf ich nicht getrauen,
Ihrem Wachsen zuzuschauen:
Deine Neugier ist Verrath.
Bienen, wenn sie Zellen bauen,

*No miris les meves cançons!
Jo abaixo els meus ulls
com atrapat en un delictes;
jo mateix no goso
observar com creixen:
la teva curiositat és una traïció.
Les abelles, quan construeixen les cel·les,*

Lassen auch nicht zu sich schauen,
Schauen selber auch nicht zu.
[Wann]1 die reichen Honigwaben
Sie zu Tag gefördert haben,
Dann vor allen nasche du!

*no deixen que ningú les miri,
ni tan sols elles mateixes.
Quan hagin portat les riques bresques de mel
a la llum del dia,
llavors seràs la primera a llaminejar!*

Traducció: Salvador Pila

“*Ich atmet’ einen Lindenduft*”

Text de Friedrich Rückert

Ich atmet’ einen linden Duft!
Im Zimmer stand
Ein Zweig der Linde,
Ein Angebinde
Von lieber Hand.
Wie lieblich war der Lindenduft!
Wie lieblich ist der Lindenduft!
Das Lindenreis
Brachst du gelinde!
Ich atme leis
Im Duft der Linde
Der Liebe linden Duft.

*Respirava una suau fragància!
A la cambra hi havia
un ram de til·ler,
l’obsequi
d’una mà estimada.
Que dolça és la flaire del til·ler!
Que dolça és la flaire del til·ler!
El branquilló de til·ler
el collires tan delicadament!
Jo respiro suaument
en la flaire del til·ler,
el dolç perfum de l’amor.*

Traducció: Salvador Pila

“*Um Mitternacht*”

Text de Friedrich Rückert

Um Mitternacht
Hab’ich gewacht
Und aufgeblickt zum Himmel;
Kein Stern vom Sternegewimmel
Hat mir gelacht
Um Mitternacht.
Um Mitternacht
Hab’ich gedacht
Hinaus in dunkle Schranken.
Es hat kein Lichtgedanken
Mir Trost gebracht
Um Mitternacht.
Um Mitternacht

*A mitjanit
m’he despertat
i he mirat el cel;
cap estel del firmament
m’ha somrigut,
a mitjanit.
A mitjanit
he pensat, sobrepasant
els foscos límits.
Cap pensament lluminós
m’ha donat consol,
a mitjanit.
A mitjanit*

Nahm ich in Acht
Die Schläge meines Herzens;
Ein einz'ger Puls des Schmerzens
War angefacht
Um Mitternacht.
Um Mitternacht
Kämpft' ich die Schlacht,
O Menschheit, deiner Leiden;
Nicht konnt' ich sie entscheiden
Mit meiner Macht
Um Mitternacht.
Um Mitternacht
Hab' ich die Macht
In deine Hand gegeben!
Herr über Tod und Leben
Du hältst die Wacht
Um Mitternacht!

*he prestat atenció
als batecs del meu cor;
només la pulsació del dolor
s'ha ablamat,
a mitjanit.
A mitjanit
he lliurat la batalla,
oh humanitat, dels teus sofriments,
però no he pogut guanyar-la
amb les meves forces,
a mitjanit.
A mitjanit
he posat el meu poder
a les teves mans!
Senyor sobre vida i mort
tu fas la guàrdia,
a mitjanit!*

Traducció: Salvador Pila

“Liebst du um Schönheit”

Text de Friedrich Rückert

Liebst du um Schönheit,
O nicht mich liebe!
Liebe die Sonne,
Sie trägt ein gold'nes Haar!
Liebst du um Jugend,
O nicht mich liebe!
Liebe den Frühling,
Der jung ist jedes Jahr!
Liebst du um Schätze,
O nicht mich liebe.
Liebe die Meerfrau,
Die hat viel Perlen klar.
Liebst du um Liebe,
O ja, mich liebe!
Liebe mich immer,
Dich lieb' ich immerdar.

*Si estimes per la bellesa,
Oh! no m'estimis!
Estima el sol
ell porta cabells d'or!
Si estimes per la joventut,
Oh! no m'estimis!
Estima la primavera,
que és jove cada any!
Si estimes pels tresors,
Oh! no m'estimis!
Estima la sirena
que té perles brillants.
Si estimes per l'amor,
Oh sí, estima'm!
Estima'm per sempre
i per sempre t'estimaré.*

Traducció: Salvador Pila

“Ich bin der Welt abhanden gekommen”

Text de Friedrich Rückert

Ich bin der Welt abhanden gekommen,
Mit der ich sonst viele Zeit verdorben,
Sie hat so lange von mir nichts vernommen,
Sie mag wohl glauben, ich sei gestorben.
Es ist mir auch gar nichts daran gelegen,
Ob sie mich für gestorben hält,
Ich kann auch gar nichts sagen dagegen,
Denn wirklich bin ich gestorben der Welt.
Ich bin gestorben dem Weltgewimmel,
Und ruh' in einem stillen Gebiet.
Ich leb' allein [in mir und meinem]³ Himmel,
In meinem Lieben, in meinem Lied.

*He esdevingut distant del món
en el qual abans tant de temps perdia,
fa tant de temps que no saben res de mi
que potser creuen que soc mort.
Tant me fa
si em tenen per mort,
no puc dir res en contra
perquè, en efecte, soc mort per a aquest món.
Soc mort per al mundanal tumult
i reposo en un indret tranquil.
Visc tot sol en el meu empiri,
en el meu amor, en el meu cant.*

Traducció: Salvador Pila

“Revelge”

Cançó popular, adaptació del text d'Achim von Arnim (1781-1831) i Clemens Brentano (1778-1842). Pertanyent a l'obra *Des Knaben Wunderhorn*, el compositor el va afegir a aquest cicle de set cançons.

Des Morgens zwischen drein und vieren,
Da müssen wir Soldaten marschieren
Das Gäßlein auf und ab;
Tralali, Tralalei, Tralalera,
Mein Schätzel sieht herab.
“Ach Bruder jetzt bin ich geschossen,
Die Kugel hat mich schwer getroffen,
Trag mich in mein Quartier,
Tralali, Tralalei, Tralalera,
Es ist nicht weit von hier.”
“Ach Bruder, ich kann dich nicht tragen,
Die Feinde haben uns geschlagen,
Helf dir der liebe Gott;
Tralali, Tralalei, Tralalera,
Ich muß marschieren bis in Tod.”
“Ach, Brüder! ihr geht ja an mir vorüber,
Als wär's mit mir vorbei,
Tralali, Tralalei, Tralalera,
Ihr tretet mir zu nah.
Ich muß wohl meine Trommel rühren,
Sonst werde ich mich verlieren;
Die Brüder dick gesät,
Sie liegen wie gemäht.”
Er schlägt die Trommel auf und nieder, rührt
Er wecket seine stillen Brüder,

*De matinada, entre les tres i les quatre,
els soldats hem de marxar
pel camí, amunt i avall;
tralalí, tralalé, tralalà,
el meu tresor em mira!
“Ah, camarada, m'han disparat,
la bala m'ha ferit greument,
porta'm al meu quarter,
tralalí, tralalé, tralalà,
no és pas lluny d'aquí.”
“Ah, camarada, no puc dur-te a coll,
l'enemic ens ha vençut,
que Déu tingui pietat de nosaltres;
tralalí, tralalé, tralalà,
que jo he de marxar fins a la mort.”
“Ah, germans, no marxeu sense mi!
Si passeu pel meu costat,
tralalí, tralalé, tralalà,
em trepitjareu!
Tocaré el meu tambor
o si no estaré perdut.
Els meus camarades, desperdigats,
jauen com si els haguessin cosit a trets.”
Toca el tambor, amunt i avall,
desperta els seus silenciosos camarades,*

Tralali, Tralalei, Tralalera,
Sie schlagen ihren Feind,
Tralali, Tralalei, Tralalera,
Ein Schrecken schlägt den Feind.
Er schlägt die Trommel auf und nieder,
Da sind sie vor dem Nachtquartier schon
wieder,
Tralali, Tralalei, Tralalera,
Ins Gäßlein hell hinaus,
Sie ziehn vor Schätzleins Haus.
Tralali, Tralalei, Tralalera,
Des Morgen stehen da die Gebeine
In Reih und Glied sie stehn wie Leichensteine,
Die Trommel steht voran,
Daß sie ihn sehen kann.
Tralali, Tralalei, Tralalera.

*tralalí, tralalé, tralalà,
i vencen l'enemic,
tralalí, tralalé, tralalà,
el terror colpeja l'enemic!
Ell toca el tambor, amunt i avall,
i al vespre és de nou davant del quarter
tralalí, tralalé, tralalà,
apressant-se pel carreró
marxen a casa del seu amor.
Tralali, tralalé, tralalà!
Al matí només queden
ossos i membre.
Com una làpida, el tambor queda al davant,
perquè ella el pugui veure!
Tralalí, tralalé, tralalà.*

“Der Tamboursg’sell”

Cançó popular, adaptació del text d’Achim von Arnim i Clemens Brentano. Pertanyent a l’obra *Des Knaben Wunderhorn*, el compositor la va afegir a aquest cicle de set cançons.

Ich armer Tambourgesell,
Man führt mich aus dem Gwölb,
Wär ich ein Tambour blieben,
Dürft ich nicht gefangen liegen.
O Galgen, du hohes Haus,
Du siehst so furchtbar aus,
Ich schau dich nicht mehr an,
Weil i weiß, daß i gehör dran.
Wenn Soldaten vorbeimarschieren,
Bei mir nicht einquartieren.
Wenn sie fragen, wer i g’wesen bin:
Tambour von der Leibkompanie.
Gute Nacht, ihr Marmelstein,
Ihr Berg und Hügelein.
Gute Nacht, ihr Offizier,
Korporal und Musketier.
Gute Nacht! Ihr Offizier’,
Korporal und Grenadier!
Ich schrei mit lauter Stimm,
Von euch ich Urlaub nimm.
Gute Nacht! Gute Nacht.

*Pobre de mi timbaler,
em porten al calabós.
Si hagués romàs amb el timbal
ara no estaria pres.
Oh, presó, casa excelsa,
em fas tanta por!
però deixaré de contemplar-te
perquè sé que et pertanyo.
Quan passen els soldats
no volen saber res de mi,
i quan em pregunten qui soc,
els dic que el timbaler de la companyia.
Bona nit, marbre,
muntanyes i turons!
Bona nit, oficials,
sergent i mosqueters!
Bona nit, oficials,
sergent i mosqueters!
Sangloto a viva veu,
de vosaltres em separo!
Bona nit! Bona nit!*

“Wo die schönen Trompeten blasen”

Cançó popular, adaptació del text d’Achim von Arnim i Clemens Brentano, de *Des Knaben Wunderhorn*

Wer ist denn draußen und wer klopft an,
Der mich so leise, so leise wecken kann?
Das ist der Herzallerliebste dein,
Steh auf und laß mich zu dir ein!
Was soll ich hier nun länger stehn?
Ich seh die Morgenröt aufgehn,
Die Morgenröt, zwei helle Stern,
Bei meinem Schatz, da wär ich gern,
bei meiner Herzallerliebsten.
Das Mädchen stand auf und ließ ihn ein;
Sie heißt ihn auch willkommen sein.
Willkommen, lieber Knabe mein,
So lang hast du gestanden!
Sie reicht ihm auch die schneeweiße Hand.
Von ferne sang die Nachtigall
Das Mädchen fing zu weinen an.
Ach weine nicht, du Liebste mein,
Aufs Jahr sollst du mein eigen sein.
Mein Eigen sollst du werden gewiß,
Wie’s keine sonst auf Erden ist.
O Lieb auf grüner Erden.
Ich zieh in Krieg auf grüner Heid,
Die grüne Heide, die ist so weit.
Allwo dort die schönen Trompeten blasen,
Da ist mein Haus, von grünem Rasen.

*Qui hi ha a fora, que ha trucat a la porta
i m’ha despertat tan dolçament?
És l’estimat del teu cor,
lleva’t i deixa’m entrar!
Per què m’haig d’esperar més aquí?
Veig com arriba l’aurora rogent,
l’aurora rogent i dos brillants estels.
Que feliç seria amb l’estimada,
amb l’estimada del meu cor!
La noia s’aixecà i el feu entrar,
i li donà la benvinguda:
Benvingut, noi estimat,
has trigat tant de temps!
I li donà la mà, blanca com la neu;
el rossinyol cantà en la llunyania,
i la noia començà a plorar.
Ah, no ploris, estimada,
abans d’un any estaràs amb mi.
Segur que seràs meva,
no n’hi ha d’altra en tota la verda terra!
Oh, estimada, en tota la verda terra!
Ara me’n vaig a la guerra, cap als verds prats,
uns prats verds que estan molt lluny.
Allà on sonen les belles trompetes,
allà serà la meva casa, d’herba verda.*

Traducció: Manuel Capdevila i Font

“Der Abschied” - *Das Lied von der Erde*, núm. 6

Basat en poemes de Mong-Kao-Yen (689/691-740) i Wang-Wei (698-761), traducció a l’alemany de Hans Bethge i versos afegits del propi Gustav Mahler.

Die Sonne scheidet hinter dem Gebirge.
In allen Tälern steigt der Abend nieder
Mit seinen Schatten, die voll Kühlung sind.
O sieh! Wie eine Silberbarke schwebt
Der Mond am blauen Himmelssee herauf.
Ich spüre eines feinen Windes Wehn
Hinter den dunklen Fichten!
Der Bach singt voller Wohllaut durch das
Dunkel.
Die Blumen blassen im Dämmerchein.

*El sol s’acomia da darrere les muntanyes.
El capvespre baixa a totes les valls
amb les seves ombres plenes de frescor.
Oh, mira! La lluna està suspesa en el llac del cel
com si fos una barca d’argent.
Sento com bufa un oratge suau
darrere els foscos avets!
El rierol canta ple d’harmonia a través
de la foscor.
Les flors empal·lideixen en la llum crepuscular.*

Die Erde atmet voll von Ruh und Schlaf,
Alle Sehnsucht will nun träumen.
Die müden Menschen gehn heimwärts,
Um im Schlaf vergeßnes Glück
Und Jugend neu zu lernen!
Die Vögel hocken still in ihren Zweigen.
Die Welt schläft ein!
Es wehet kühl im Schatten meiner Fichten.
Ich stehe hier und harre meines Freundes;
Ich harre sein zum letzten Lebewohl.
Ich sehne mich, o Freund, an deiner Seite
Die Schönheit dieses Abends zu genießen.
Wo bleibst du? Du läßt mich lang allein!
Ich wandle auf und nieder mit meiner Laute
Auf Wegen, die vom weichen Grase schwellen.
O Schönheit! O ewigen Liebens - Lebens-
trunkne Welt!

Er stieg vom Pferd und reichte ihm den Trunk
Des Abschieds dar. Er fragte ihn, wohin
Er führe und auch warum es müßte sein.
Er sprach, seine Stimme war umflort: Du,
mein Freund,
Mir war auf dieser Welt das Glück nicht hold!
Wohin ich geh? Ich geh, ich wandre in die
Berge.
Ich suche Ruhe für mein einsam Herz.
Ich wandle nach der Heimat, meiner Stätte.
Ich werde niemals in die Ferne schweifen.
Still ist mein Herz und harret seiner Stunde!
Die liebe Erde allüberall
Blüht auf im Lenz und grünt
Aufs neu! Allüberall und ewig
Blauen licht die Fernen!
Ewig... ewig...

*La terra respira plena de tranquil·litat i de repòs,
tots els anhels volen ara somiar.
Els homes, cansats, tornen a casa,
per, en el somni, poder experimentar de nou
la felicitat i la joventut oblidades!
Els ocells s'arrauleixen en les seves branques.
El món s'ha adormit!
Venteja fredament a l'ombra dels meus avets.
Soc aquí i espero amb afany el meu amic;
espero fins al seu últim adeu.
Desitjo, oh amic meu, gaudir la bellesa
d'aquest capvespre al teu costat.
On ets tu? M'has deixat sol massa temps!
Camino amunt i avall amb el meu llaüt
per camins plens d'herba tendra.
Oh bellesa! Oh vida eterna – món ebrí
de vida!*

*Ell baixà del cavall i li donà el beuratge
del comiat. Ell li preguntà, cap on anava
i també per què havia de ser així.
Ell parlà, la seva veu velada de llàgrimes: amic
meu
la fortuna no em fou propícia en aquest món!
Cap on vaig? Me'n vaig a recórrer
les muntanyes.
Cercó repòs per al meu cor solitari.
Torno a la meua terra nadiua, la meua llar.
Ja mai més vagaré en terres llunyanes.
El meu cor és tranquil i espera la seva hora!
La terra estimada floreix arreu a la primavera
i verdeja de nou!
Arreu i eternament resplendeix
el blau de la llunyania!
Eternament... eternament...*

Traducció: Salvador Pila

Mecenes Protectors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Bagués-Masriera Joiers – Balot Restauració – Bankia – Catalonia Hotels & Resorts – Coca-Cola – Col·legi d'Enginyers de Camins, Canals i Ports – Col·legi Oficial d'Òptics Optometristes de Catalunya – Deloitte – Eurofirms ETT S.L.U. – Fundació Antiques Caixes Catalanes BBVA/CX – Fundació Caixa d'Enginers – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – La Fageda – Quadis – Roca Junyent, S.L.P. – Saba Infraestructures, S.A. – Samsung Electronics Iberia S.A.U. – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Yamaha Music Europe

Amics Benefactors

Ascensores Jordà, S.A. – Diagonal Inversiones Capital AV, S.A. – Fundació Antoni Serra Santamans – Inclos Interiorisme S.L. – Teatre Romea – Veolia Serveis Catalunya S.A.U.

Membres Palau XXI

Mª Dolors i Francesc, Elvira Abril, Pere Armadàs Bosch, Rosamaria Artigas i Costajussà, Marta Barnes, professor Rafael I. Barraquer Compte, Mariona Carulla Font, Lluís Carulla Font, Carlos Colomer Casellas, Isabel Esteve Cruella, Josep Ferrer Sala, Pere Grau Vacarisas, María José Lavin Guitart, Horaci Miras Giner, Anna Saura Miarnau, Jordi Miarnau Banús, Juan Manuel Soler Pujol, Daniela Turco, Joan Uriach Marsal.

Mecenes d'Honor

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
ORFEO
CATALÀ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE EDUCACIÓN, CULTURA
Y DEPORTE

inaem

INSTRUMENTO DE POLÍTICA DE LA UNIÓN

També et pot interessar:

SimonFowler-WarnerClassics

Palau Grans Veus Lied
Dimarts, 14.01.20 - 20 h
Sala de Concerts

Philippe Jaroussky,
contratenor
Jérôme Ducros, piano

F. Schubert: *Lieder*

Preus: 20, 25, 35, 45 i 60 euros

Juan Miguel Morales

Intèrprets Catalans
Dimarts, 04.02.20 - 20 h
Petit Palau

David Alegret, tenor
Albert Guinovart, piano

E. Toldrà: *Cançons*

Preu: 15 euros

Ruven Afanador per a Vogue

Palau Grans Veus Lied
Dimarts, 31.03.20 - 20 h
Sala de Concerts

Sonya Yoncheva, soprano
Antoine Palloc, piano

Cançons de Verdi, Puccini,
Leoncavallo i Tosti, entre
d'altres

Preus: 20, 30 i 40 euros